

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Howard_Robert_E-Draci_seme.PDB

PDB Name: Howard_Robert_E-Draci_seme

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 8.10.2005

Modification Date: 8.10.2005

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

ROBERT ERVIN HOWARD

DRAČÍ SÉMĚ
(Pigeons from Hell)

Griswell se náhle probudil. Každý nerv se mu chvěl a signalizoval nebezpečí. Rozhlížel se kolem sebe a v prvním okamžiku nevěděl kde je a co tu dělá. Zaprášenými okny vnikal dovnitř měsíční svit a veliký prázdný prostor s vysokým, mohutným stropem a černým krbem působil hrůzně a neskutečně. Když ze sebe setřásl pavučiny omámenosti, vzpomněl si, kde je a jak se sem dostal. Pootočil trochu hlavu a podíval se na svého přítele, který spal vedle něho na podlaze. V temnotě, nepatrně osvětlené měsíčním svitem, vypadal John Branner jako stín.

Griswell si zkusil vzpomenout, co ho vlastně vzbudilo. Ani v domě, ani venku nebyl slyšet žádný hluk, nepočítáme-li ovšem houkání sovy někde v lese. Pak si však začal nejasně vzpomínat. Byl to sen, hrůzný sen, který ho vyděsil tak, že se probudil. Teď už si vzpomněl docela přesně, viděl to odporné zjevení opět před očima.

Nebo to vůbec nebyl sen? Ale ano - musel to být sen! Jenže se to všechno tak zvláště spojovalo s posledními událostmi, že bylo těžké říci, kde přestávala skutečnost a začínal sen.

Jakoby ve snu, znova a do všech podrobností, prožíval poslední hodiny. Sen začínal tím, že spolu přišli - on a John Branner - k domu, kde teď leželi. Dostali se k němu po mizerné, hrbolaté a prašné cestě, která se kroutila lesnatou krajinou. Opustili své rodiště, Novou Anglii, aby si udělali příjemnou dovolenou.

Právě když začalo zapadat slunce, objevili v divoké houštině tenhle starý dům s balustrádami a balkóny. Černý a mohutný, obklopen temnými stromy, tyčil se tu k večernímu nebi.

Byli unaveni a celí roztrženi z drkotání po hrbolatých polních a lesních cestách, po nichž jeli celý den. Starý dům je lákal, rozněcoval jejich fantazii - jak tady stál, tak opuštěný a propadlý zkáze. Auto nechali stát kus dál od zaprášené cesty. Když se blížili k domu, vzlétlo z balkónů hejno holubů.

Dubové dveře visely křivě ve veřejích, na podlaze obrovské haly a na schodišti, vedoucím z haly někam do patra, ležela tlustá vrstva prachu. Dalšími dveřmi se dostali do velké, prázdné a hodně zaprášené místnosti. Husté pavučiny se leskly v rozích. I na popelu v krbu ležela vrstva prachu.

Uvažovali, zda by neměli nasbírat dříví a zapálit v krbu oheň, ale pak od toho upustili. Brzy zapadlo slunce a tady se rychle setmělo - byla neproniknutelná, černá absolutní tma, jaká bývá ve smrkových lesích. Věděli, že v lesích tady na jihu je hodně zmijí a všelijakého jedovatého neřádstva. Bylo by proto nerozumné jít teď do lesa na dřevo a vystavovat se tak nebezpečí uštknutí. Otevřeli nějakou konzervu, skromně povečeřeli, zabalili se do dek, aniž by se svlékli, a za nějakou chvíli usnuli.

To bylo to, o čem se Griswellovi zdálo. Viděl velký starý dům, jak při západu slunce ční k nebi, viděl vzlétnout holuby, když přicházel k domu spolu s Brannerem. Viděl tmavou místnost, v níž leželi, a viděl obě do dek zabalené postavy. Od tohoto okamžiku se jeho sen rychle měnil, přestal být „normálně skutečný“ a byl stále hrůznější. Nahlédl do setmělé komory, do níž nějakou štěrbinou proudilo slabé měsíční světlo. V místnosti nebyla okna. V šedivém přitímní viděl tři mlčenlivé postavy, visící v řadě; jejich siluety mu naháněly hrůzu. Neslyšel žádný zvuk, žádné slovo, ale cítil, že někde, v nějakém temném koutě, číhá strašné nebezpečí... Rychle se vrátil ke studenému krbu, do veliké zaprášené místnosti. Ležel tam zabalen do dek a díval se upřeně přes temnou halu otevřenými dveřmi směrem ke schodišti. Pruh měsíčního světla je trochu osvětloval - a tam, na schodech, se něco skrývalo; bylo to nedefinovatelné, temné. Jen jakási žlutá skvrna byla neustále vidět - snad to mohl být obličej té záhadné bytosti. Cítil, že ta žlutá skvrna je upřená na něho a na jeho přítele, jako by číhala a čekala na vhodnou příležitost, kdy se na ně má vrhnout. Zachvátil ho šílený strach... a v tom okamžiku se probudil - jestli vůbec předtím spal.

Protíral si oči a mžoural kolem sebe. Měsíční světlo osvětlovalo část schodiště právě tak, jak to viděl ve snu, ale nikdo tam nečíhal. A přece mu ještě hrůzou skoro vstávaly vlasy a mráz mu běhal po zádech, když si vzpomněl na sen a na příšerné zjevení, které viděl na schodišti. Sahal si na nohy, měl je úplně ztuhlé. Chtěl vzbudit svého přítele, ale najednou zaslechl jakýsi zvláštní zvuk.

Bylo to pískání a přicházelo odněkud z hořejšího poschodí. Znělo jako neskutečný, sladký hvízd, vlastně ani ne melodie, ale přece jen jasné a melodické hvízdání. Takové zvuky v úplně opuštěném domě - to bylo samo o sobě dost podezřelé. Griswell se chvěl, ale nebyl to jenom strach před někým, kdo by je tady v noci ve spánku mohl přepadnout. Zmocnila se ho hrůza před něčím, co si nedovedl vysvětlit. Teď najednou slyšel, jak vedle něho zašustily Brannerovy deky, a viděl, jak se jeho přítel prudce posadil, zvedl hlavu, díval se ke schodišti a napjatě naslouchal. Ten zvláštní hvízd zněl teď ještě sladčeji a lákavěji. „Johne!“ zašeptal Griswell suchými rty. Chtěl křičet, chtěl Brannerovi říci, že tam nahoře číhá něco strašlivého, svrchovaně nebezpečného a že oni dva musejí okamžitě opustit tenhle hrozný dům. Ale slova mu uvízla v hrdle.

Branner vstal. Jeho kroky vydávaly skřípavé zvuky na prohnílé podlaze. Šel pomalu přes celou halu ke schodišti. Tam ho pohltila tma.

Griswell nebyl schopen se pohnout. A v hlavě měl takový chaos, že si zaboha nedovedl vysvětlit, co se tu vlastně děje. Co to bylo za hvízd? A proč šel Branner na schodiště? Griswell ho ještě zahlédl na schodech, kam dopadal pruh měsíčního světla. A všiml si, že Branner najednou zvedl hlavu, jako by tam něco zahlédl. Šel pak dál jako náměsíčný. A potom, dříve než ho Griswell mohl zavolat zpátky, náhle zmizel.

Hvízdání bylo teď trochu tišší, až úplně přestalo. Griswell slyšel, jak pod Brannerovými kroky vržou schody. Teď už je asi nahoře, pomyslel si. Náhle kroky ztichly a bylo úplně ticho. Griswell zatajil dech, jako by se bál, že by ho v tom hlubokém tichu bylo slyšet. Najednou se nocí ozval příšerný výkřik. Griswell vyskočil a - aniž si to uvědomil - začal křičet.

Zvláštní ochromení, které se ho zmocnilo, najednou zmizelo. Rozběhl se ke dveřím, ale hned se zastavil.

Opět zazněly kroky. Branner se vracel. Šel velmi pomalu. Ted' zavržaly první schody. Tápající ruka se zachytila zábradlí, pak se objevila druhá ruka, a Griswella se zmocnila hrůza, když spatřil, že v druhé ruce svírá sekeru, potřísněnou krví. Byl to opravdu Branner, kdo krácel ze schodů?

Ano! Postava se ted' dostala až k pruhu měsíčního světla a Griswell poznal přítele. Když spatřil Brannerův obličej, zděšeně vykřikl. Byl zcela bílý a stékala po něm krev. Jeho oči byly strnulé, skelné.

KREV VYTÉKALA Z HLUBOKÉ RÁNY V JEHO LEBCE.

Později si Griswell už ani nemohl vzpomenout, jak se dostal z toho hrozného domu. Zůstala mu jen jakási matná vzpomínka na to, jak vyskočil z okna a jak se prodíral hustým křovím k cestě.

Viděl les, stojící jako černá stěna proti nebi, nepřírozně červeně zkrvavenému měsíčním světlem. Když spatřil u cesty svůj automobil, trochu se uklidnil. Ve světě, který náhle jakoby zešílel, to byl jediný skutečný, uklidňující předmět; ale když již bral za kliku vozu, zaslechl najednou zlověstné zašustění a nějaký dlouhý, kývající se stín se prudce vymrštil ze sedadla a začal na něho syčet.

Zděšeně odskočil, obrátil se a utíkal k cestě. Nebyl schopen jediné myšlenky, cítil jen, že chce, že musí běžet, rychle prchat z těch hrůzných, neskutečných míst...

Vlevo a vpravo od něho ubíhaly černé stěny smrkového lesa a zesilovaly v něm dojem, že cesta je nekonečná. Náhle zaslechl jakýsi podivný dupot, jako když za ním někdo běží. Otočil se a viděl, že ho skutečně někdo pronásleduje; nebyl to však člověk, byl to pes nebo snad vlk, nemohl to rozpoznat, jenom viděl, jak jeho oči zeleně svítí do tmy. Znova se rozběhl, snažil se zvýšit svou rychlost, vběhl do zatáčky, a tu zaslechl, jak nablízku zafrkal kůň. A už ho také zahlédl. A na něm jezdec, který ted' začal uklidňovat polekaného koně.

Griswell se zapotácel, natáhl paži a zachytil se za třmen.

„Proboha, pomozte mi!“ sténal. „Zabte to! Zabilo to Brannera! Běží to za mnou! Podívejte se!“

Ze zatáčky vyrazily dva žhavé, zeleně svítící uhlíky. Jezdec zaklel, a pak zazněly lesem rány z revolveru. Světlující oči zmizely. Jezdec vyprostil nohu z Griswellova sevření a jel k zatáčce. Griswell se chvěl po celém tele. Jen na chvíli zmizel jezdec v zatáčce, pak přijel zpátky.

„Zmizel v houští. Byl to asi vlk. Ačkoli tady v těch končinách ještě nikdy člověka nenapadal. Víte snad vy, co to bylo?“

Griswell jen zavrtěl hlavou.

Jezdec si ho pozorně prohlížel. Držel ještě v ruce matně se lesknoucí revolver. Byl to středně velký, silný muž. Mel široký plantážnický klobouk a zřejmě byl z tohoto kraje.

„Co se vůbec stalo?“

„Nevím,“ bezmocně řekl Griswell. „Jmenuji se Griswell. John Branner, můj přítel, který je se mnou na dovolené, a já jsme chtěli přenocovat v jednom starém domě, domnívali jsme se, že ten dům je opuštěn. Něco...“ A sotva si na to vzpomněl, znovu se ho zmocnila hrůza. „Můj Bože!“ zvolal. „Snad jsem se zbláznil! Bylo tam NĚCO, co nás přes zábradlí tam na schodišti neustále pozorovalo! Bylo to něco se žlutým obličejem! Nejdřív jsem myslel, že se mi to jenom zdá, ale musela to být skutečnost! Pak začal někdo hvízdát a Branner vstal a šel po schodech nahoru. Šel jako náměsíčník. Jako kdyby byl hypnotizován. Slyšel jsem ho křičet - vlastně, slyšel jsem někoho křičet, a pak šel Branner zas dolů, držel v ruce zakrvácenou sekeru a - můj bože, věřte mi to, pane - BYL MRTEV! Jeho lebka byla rozpolcená. Viděl jsem krev, která tekla po obličejí, a jeho tvář byla tváří mrtvého. ALE ŠEL PO SCHODECH DOLŮ! Bůh je mi svědek! John Branner byl tam nahoře zavražděn, a pak šla jeho mrtvola se sekerou v ruce dolů po schodech - aby zavraždil mě!“

Jezdec neodpověděl. Seděl na koni jako socha. Široký klobouk mu zastiňoval obličej.

„Jistě si myslíte, že jsem se zbláznil,“ šeptal Griswell beznadějně. „A snad jsem opravdu zešílel.“

„Nevím, co si mám o tom myslet,“ řekl jezdec. „Nu, uvidíme. Jmenuji se Buckner. Jsem tady šerifem.“

Vedl jsem jednoho vězně do vězení v sousedním kraji a teprve ted' jedu zpátky.“

Seskočil z koně. Z jeho očí a z celého jeho chování vyzařovala rozhodnost a tvrdost; ten muž, když se pustil do nějakého boje, byl jistě nebezpečný.

„Máte strach vrátit se tam?“ zeptal se.

Griswellovi přeběhl mráz po těle, ale zavrtěl hlavou, aby sám sobě dodal odvahy.

„Už jen z pouhé myšlenky na ten strašný dům je mi nanic. Ale ten ubohý Branner... Musíme ho najít. Můj bože!“ vykřikl pak zoufale. „Co tam najdeme? Jestliže mrtvý pobíhá kolem, co...“

„Uvidíme, uvidíme,“ řekl klidně šerif a začal nabíjet revolver. Pak vzal koně za uzdu a volným krokem se vydal na cestu. Šli beze slova. Trvalo dost dlouho, než před sebou spatřili temné obrysy starého domu.

„Ach bože, ten dům vypadá tak strašidelně, zvlášť teď v noci. Ale vypadal tak i dříve, když jsme se přiblížili k domu, vylétli z balkónu holubi...“

„Holubi?“ Buckner se na Griswella rychle podíval. „Vy jste opravdu viděli holuby?“

„No ano! Celé hejno jich vzlétlo!“

Chvíli šli mlčky dále, pak řekl Buckner trochu podrážděně: „Celý svůj život žiju v tomhle kraji. Snad už tisíckrát jsem šel kolem tohoto domu, ve dne i v noci. Ale nikdy jsem tady ani nikde nablízku v lese neviděl holuby.“

„Říkám vám, bylo jich celé hejno!“ opakoval Griswell.

„Mluvil jsem s muži, kteří přísahali, že krátce před západem slunce viděli tam na zábradlí balkónů ohromné hejno holubů,“ řekl Buckner. „Kromě jednoho muže to byli vesměs černoši. A ten běloch byl tulák. Byl tam v domě, na dvoře si udělal oheň, a chtěl tam přenocovat. Když jsem šel kolem, vyprávěl mi o holubech. Příštího rána jsem se vrátil. Jeho ohniček ještě doutnal, byl tam jeho tlumok, ešus a deky rozhozené tak, jako by v nich ještě před chvílí někdo spal; ale tulák tam nebyl, a taky ho už nikdo nikdy nespatriil. To bylo před dvanácti lety. Černoši tvrdí že tam holubi jsou. Ale nikdo z těch mládenců by mezi západem a východem slunce k domu nešel. Tvrdí, že ta rudá záře na západní obloze pochází z pekla, jehož brány se otvírají, když Blassenvillové vylétají.“

„Kdo jsou to Blassenvillové?“

„Těm patřila dříve všechna země tady kolem. Anglofrancouzská rodina. Přišli sem odněkud z Karibských ostrovů. Občanská válka v letech 1861 až 65 je zničila. Několik jich padlo ve válce, ostatní zemřeli. Na statku nikdo nežije už od roku 1890, kdy Elizabeta Blassenvillová, poslední z celé rodiny, jedné noci utekla z domu a pak už se nikdy neukázala. Tohle je vaše auto?“

Zůstali stát u vozu a Griswell se díval na ten prokletý dům. Okna byla slepá a prázdná, ale jemu se zdálo, jako když se odtamtud dívají šílené oči. Buckner opakoval otázku.

„Ano. Ale pozor, buďte opatrný. Na sedadle u volantu je had. Aspoň tam předtím ještě byl.“

„Teď už tu není,“ zabručel Buckner. Uvázal koně a vyndal z brašny u sedla kapesní lampičku. „Tak se tam půjdeme podívat.“

Klidně, jako kdyby šel na návštěvu k dobrému příteli, kráčeli k domu. Griswell šel za ním. Brzy ucítili pronikavý zápach tlejícího listí, dřeva a zdiva. Griswellovi z toho bylo skoro špatně.

Staré dubové dveře stále visely křivě ve veřejích. Ostrý kužel světla se zařízl do temné místnosti, běžel po podlaze a pak pomalu ke schodišti. Griswell zatajil dech a začal pěst. Ne, nikdo na schodišti nebyl, nedívala se odtamtud žádná tajemná bytost. Pružně a tiše jako kočka šel Buckner vpřed, v jedné ruce revolver, v druhé lampičku. Když zamířil paprsek světla do místnosti vedle schodiště, Griswell hlasitě vykřikl. Hrůza a nevolnost ho přemáhaly. Po podlaze napříč místností vedly krvavé stopy. Byly i na dekách, pod nimiž předtím spal Branner, a pokračovaly přes přikrývky, v nichž spal Griswell. A na Griswellových přikrývkách ležela zkrvavená postava. Byl to John Branner, ležel obličejem k zemi a ve světle lampičky byla jasně vidět jeho rozpolcená lebka. V natažené ruce svíral ještě sekeru. A právě na místě, kde by se byla nalézala hlava spícího Griswella, byla zkrvavená sekera hluboko zaseknutá skrz deku a podušku do podlahy.

Griswellovi se začalo dělat mdlo a zdálo se, že každou chvíli ztratí vědomí. Ani už nevěděl, že se potácí a že ho před upadnutím zachytil šerif. Když se trochu vzpamatoval, cítil, že je mu zle od žaludku.

Buckner na něho namířil lampičku; prudké světlo Griswella oslnilo, ale zároveň mu trochu pomohlo vzpamatovat se.

„Griswelle, vy jste mi tu vyprávěl příběh, kterému ani nemohu věřit. Viděl jsem, že vás něco pronásledovalo, ale to mohl být zrovna tak vlk jako nějaký vzteklý pes.“

Jestliže mi něco zamlčujete, pak raději hned s tím ven. S pohádkou, kterou jste mi vyprávěl, neuspějete ani před jediným soudem na celém světě. Že budete obžalován z vraždy svého přítele, to je vám, doufám, jasné. Budu vás muset zatknout. Usnadníte sobě i mně celou tu věc, když mi řeknete pravdu.

Tak tedy - zabil jste svého přítele? Ano nebo ne?

Asi to bylo tak: pohádali jste se - on uchopil sekeru a rozmáchl se s ní, ale vy jste mu jí vyrval z rukou a zavraždil ho. Bylo to tak nějak?"

Griswell se zhroutil. Přikryl si tvář rukama a pak zavrtěl hlavou.

„Můj bože, člověče! Mějte rozum, já jsem přece Johna nezabil! My - my jsme byli dobrými kamarády už v dětství, když jsme spolu chodili do školy. Já vám nemohu zazlívat, když mi nevěříte, ale - bůh je mým svědkem - mluvím pravdu!"

Kužel světla sjel opět na mrtvolu na zemi.

„Mám za to, že sekyra v jeho ruce je táž, kterou byl zavražděn. Na jejím ostří je nejen krev, ale i mozek a trocha vlasů, které mají stejnou barvu jako vlasy zavražděného. Vypadá to pro vás skoro beznadějně, Griswelle."

„Jak to?" zeptal se Griswell udiveně.

„Tím se vylučuje možnost vašeho činu v sebeobraně. Branner na vás nemohl napráhnout sekeru, když jste mu s ní předtím rozbil lebku. Musel jste mu vytáhnout sekyru z hlavy, pak jste ji zasekl tady do podlahy, a držadlo jste mu vtiskl do ruky, aby to vypadalo tak, jako kdyby vás s ní napadl. Ten nápad by nebyl špatný - kdybyste použil jiné sekery."

„Ale já ho nezabil," sténal Griswell.

„Nemám vůbec v úmyslu dávat do protokolu, že jste ho snad mohl zabít v sebeobraně. Ale jednu věc přece jen nechápu," Buckner vrtěl hlavou a díval se upřeně na Griswella. „Který vrah si vymyslí takovou šílenou, neuvěřitelnou historku, aby prokázal svou nevinu? Normální vrah by přece vyprávěl nějaký jiný, logický a uvěřitelný příběh. Krvavé skvrny vedou od dveří sem, mrtvola sem byla tedy dovedena - vlastně ne, počkat, to není možné, na zemi nejsou stopy po nějakém vlečení. Musel jste sem tedy mrtvolu donést, a zabil jste ho někde jinde. Ale - proč potom není krev na vašem oděvu? Nu ano, mohl jste se přece převléci a umýt si ruce... Ale tenhle muž zemřel teprve nedávno."

„Sešel ze schodů a šel přes místnost," opakoval Griswell tvrdohlavě. „Chtěl mě zabít. Když jsem ho viděl, jak se plíží po schodech, věděl jsem, že mě chce zabít. Udeřil taky přímo tam, kde bych byl ležel, kdybych se byl neprobudil. Tam - tamtím oknem jsem vyskočil. Vidíte? Je rozbité."

„Vidím. Ale řekněte mi, když předtím chodil a byl mrtev, proč nechodí teď?"

„To nevím. Je mi tak mizerně, že nejsem schopen myslet. Když jsem tam na cestě slyšel vlka - nebo co to bylo - myslel jsem nejdříve, že je to John, který mě pronásleduje; John s rozpolcenou lebkou, se svým hrozným úšklebkem a se zakrvácenou sekerou v ruce!"

Zuby mu drkotaly, když to v duchu znova prožíval.

Buckner svítil lampičkou po podlaze.

„Krvavé skvrny vedou do haly. Pojd'te, půjdeme podle nich, kam nás zavedou."

Griswell ustrnul. „Vedou přece po schodech nahoru!"

Buckner se na něho podíval. „Máte strach jít se se mnou nahoru podívat?"

Griswellův obličej byl popelavě šedý.

„Ano. Mám strach. Ale půjdu. S vámi nebo třeba sám. Ten, kdo zabil Johna, se tam možná ještě skrývá."

„Jděte za mnou," poručil Buckner. „Stane-li se něco, nechtě jednat mě. Střílím rychle a málokdy minu cíl. A kdybyste snad měl v úmyslu udělat nějakou rošťárnu za mými zády, tak vám radím - raději od toho upust'te."

„Nemluvte hlouposti!" Tahle rozhořčeně pronesená slova, zdálo se, uklidnila Bucknera víc než nějaké zapřísahání.

„Chci k vám být spravedlivý," řekl klidně Buckner. „V mých očích ještě zdaleka nejste stoprocentně vinen. Je-li jenom část toho, co jste mi vyprávěl, pravda, pak to bylo hotové peklo, co jste prožil, a já bych k vám nechtěl být příliš tvrdý. Ale vy musíte pochopit, že pro mě je to příliš těžké uvěřit tomu, co jste mi dosud vyprávěl."

Griswell mu unaveným pohybem naznačil, aby šli dále. Vešli do haly. Na začátku schodiště se zastavili. Krvavé skvrny vedly po schodech nahoru.

„Tady jsou stopy bot muže," řekl Buckner. „Musíme jít pomalu. Chci si je prohlédnout; jedny vedou

nahoru, druhé dolů. Tentýž muž. Ne, vaše stopy to nejsou, Griswelle. Branner byl větší než vy a taky jeho noha je větší. Všude stopy - krev, tady, jako by se opřel krvavou rukou o zábradlí - tahle skvrna, to je mozek s krví - ale jak..."

„Šel dolů po schodech. Mrtvý muž.“ Griswell šeptal. „Jednou rukou se opíral o zábradlí, v druhé svíral zakrvácenou sekeru!“

„Anebo byl nesen,“ říká si pro sebe šerif. „Jenže jestliže ho někdo nesl - kde jsou jeho stopy?“ Když přišli do hořejší haly, uviděli ve světle Bucknerovy svítlny jen husté pavučiny a všude vysokou vrstvu prachu. Byla to velká místnost a slepými okny sem vnikalo trochu měsíčního svitu. Griswell se třásl po celém těle. Tady někde, v této děsivé temnotě, byl John Branner zavražděn.

„Někdo tady nahoře hvízdal,“ řekl Griswell tiše. „John šel podle toho zvuku, jako by ho nějak přitahoval.“

Bucknerovy oči se leskly v přitmě. „Stále stejné stopy - jedny vedou sem, druhé odtud.“

Buckner se náhle zastavil a vedle něho zůstal stát i Griswell. Několik metrů před nimi Brannerovy stopy zmizely - dál už nevedly, jako by tu zůstal stát, a pak se obrátil a šel zas zpátky. Ale tam, kde zůstal stát, byla velká krvavá skvrna na podlaze - a z protější strany sem vedly jiné stopy - stopy bosých nohou, malých nohou s ohnutými prsty. A stejné stopy těchto nohou vedly od krvavé skvrny zas zpátky.

Buckner tiše zaklel a sehnul se, aby si místo prohlédl zblízka.

„Zde se stopy setkávají! A tady je na podlaze krev a části mozku - znamená to, že právě na tomto místě byl váš přítel zavražděn. Musela to být hodně prudká rána sekerou. Stopy bosých nohou vedou zase zpátky dozadu do chodby.“ Svítil na ně lampičkou, ale stopy vedly stále dál, kam už světlo ani nedosáhlo. Po obou stranách chodby byly dveře do různých pokojů. Nikde se nic nepohnulo, bylo tu тихо jako v hrobě.

„Připusťme, že ta vaše bláznivá historka je pravdivá,“ uvažoval nahlas Buckner. „Tohle rozhodně nejsou vaše stopy. Vypadají spíš na ženu. Připusťme, že taky někdo hvízdal a že Branner šel nahoru, aby zjistil, oč jde. Ve tmě k němu někdo přiskočil a rozpoltil mu lebku. Ale jestliže to tak opravdu bylo, proč neleží Branner tady, na místě, kde byl zavražděn? Cožpak je možné, aby žil ještě tak dlouho a měl ještě tolik sil, aby tomu, kdo mu roztřásl hlavu, vytrhl sekýru a šel s ní dolů po schodišti a přes místnost, kde jste spali?“

„Ne! Ne!“ vykřikl Griswell. „Viděl jsem ho na schodech. Byl mrtvý! S takovou hroznou ránou nemůže přece člověk žít ani minutu!“

„Tomu věřím. Ale to je přece šílenství. Tomuhle všemu žádný soud na světě neuvěří. Pojd'te, budeme sledovat tu druhou stopu. Musíme jít tamhle chodbou - ale, co je zas tohle?“

Griswella polil studený pot, když najednou viděl, že světlo lampičky skoro zhasíná.

„Je tam úplně nová baterie,“ šeptal Buckner, a teď si Griswell poprvé všiml, že Bucknerovi se chvěje hlas. Že by strach? „Pojd'te - tudy musíme ven!“

Teď už lampička jenom blikala. Buckner se vracel, táhl za sebou Griswella a v ruce svíral revolver. Do temného ticha teď zazněl slabý šramot. Jako by někdo pomalu otvíral dveře. Lampička zhasla, byla neproniknutelná tma. Griswell věděl, že Buckner si - právě tak jako on - uvědomil, že jim teď hrozí smrtelné nebezpečí. Rychle se dostali ke schodišti, ale dolů po schodech šli volně, opatrně, Buckner byl neustále připraven vystřelit, kdyby se k nim někdo přiblížil. Griswell se roztřásl hrůzou, když si pomyslel, že tady po těch schodech šel John Branner s roztříštěnou lebkou.

Když přišli dolů do haly, začala lampička opět blikat a vzápětí se rozsvítila. Ale jakmile Buckner namířil světelný kužel ke schodišti, světlo opět znatelně zesláblo.

„Posviťte do místnosti,“ žádal Griswell. „Podíváme se, jestli John...“

Nemohl dál ani mluvit, ale Buckner rozuměl. Namířil tam světelný kužel, a Griswell by si byl ani ve snu nepomyslel, že ho pohled na mrtvého přítele tak uklidní. Předem se děsil toho, že mrtvola bude pryč, a že to bude další nevysvětlitelná záhada.

„Leží tady,“ poznamenal Buckner. „Jestliže dřív chodil ačkoliv byl zabit, tak teď už zřejmě nemůže. Ale co ta zatracená lampička...“

Zase zamířil světelným kuželem ke schodišti, kousal si spodní ret a na čele mu vystoupily vrásky. Třikrát zvedl ruku s revolverem a zase ji nechal klesnout. Griswell tušil, na co Buckner myslí. Šerif bojoval s

pokusem jít znova po schodech nahoru a tam se postavit protivníkovi tváří v tvář. Ale zdravý rozum mu radil, aby to nedělal.

„V té tmě bych neměl žádnou šanci,“ šeptal. „Vím co by se stalo, kdyby mi nahoře zase zhasla baterka.“ Otočil se ke Griswellovi a řekl mu: „Nemá smysl si něco nalhávat. V tomhle starém domě je něco pekelně nebezpečného a zdá se mi, že vím, co to asi bude. Teď už věřím, že jste Brannera nezabil. Ten, kdo ho zabil, je v tomto okamžiku tam nahoře. Je mnoho nesmyslného v té vaší historce, ale je to přece jen zvláštní, když lampička, jakou já mám, tak zničehonic přestane svítit. Skoro ani nevěřím, že tam nahoře jde o nějakou lidskou bytost. V životě jsem se ještě nesetkal s něčím, čeho bych se i třeba v úplné tmě bál, ale tam nahoru po schodišti půjdu, až bude světlo. Do svítání už mnoho nechybí. Počkáme na verandě.“

Když vyšli, hvězdy na nebi už začínaly blednout. Buckner se posadil na zábradlí verandy, nespustil z očí dveře, jimiž vešli, a v ruce držel stále revolver, připravený k výstřelu. Griswell se posadil vedle Bucknera a opřel se o dřevěný sloup. Zavřel oči. Chladný noční vzduch ho trochu uklidnil. Začínal mít skoro pocit, že se mu to všechno jenom zdálo, že to vůbec není skutečnost...

Byly to minuty nebo celá hodina? Když otevřel oči, bylo bílé studené ráno, a jemu se vrátily vzpomínky na hrozné události uplynulé noci.

„Probud'te se! Už je světlo!“

Griswell se zvedl a protahoval ztuhlé údy. Jeho obličej byl nažloutlý, tváře vpadlé.

„Ano, jsem připraven, pojďme nahoru.“

„Už jsem tam byl.“ Buckner měl také pobledlý obličej a vpadlé oči. „Nechtěl jsem vás budit. Jakmile se rozednilo, šel jsem nahoru. Nenašel jsem nic.“

„Stopy nohou?“

„Zmizely.“

„Cože? Zmizely?“

„Ano, už jsem je nenašel. Od místa, kde končily Brannerovy stopy a kde začínaly šlépěje bosých nohou, byl zameten prach, pěkně po celé té dlouhé chodbě. Nemá smysl jít znova nahoru a něco hledat. Někdo prostě odstranil stopy; ačkoli jsem tu celou dobu seděl a dával pozor, neslyšel jsem vůbec žádný hluk.“

Griswell tml při myšlence, že tu byl na verandě vlastně sám, zatímco Buckner hledal nahoře.

„Co budeme dělat?“ zeptal se unaveně.

„Vezmeme Brannerovu mrtvolu do města,“ řekl šerif. „Nechtě mě, abych převzal celou tu záležitost.“

Když úřady uslyší mou verzi příběhu, nebudou asi trvat na tom, aby na vás byla podána žaloba. Nevěřím, že jste Brannera zabil - státní návladní ani soudce by neuvěřili historce, kterou jste mi vyprávěl. Dokud nevyčerpám všechny možnosti k rozluštění té záhady, nezatknu vás. Nikomu nevyprávějte nic o tom, co se dnešní noc odehrálo. Já řeknu státnímu návladnímu pouze to, že John Branner byl neznámým pachatelem zavražděn a že ten případ vyšetřuji. Jinak - jste ochoten vrátit se se mnou ještě jednou do toho starého domu a přespát v téže místnosti, kde jste spal včera s Brannerem?“

Griswell zbledl, ale ovládl se. Pak řekl tvrdě a rozhodně: „Ano, půjdu tam s vámi!“

„Dobrá. A teď mi pomozte odnést mrtvolu do vašeho auta.“

Opět padal stín na lesnatou krajinu a opět jeli po hrbolaté cestě dva muži v automobilu.

Za volantem seděl Buckner. Griswellovy nervy nebyly stále ještě v takovém pořádku, aby si mohl troufnout řídit. Byl pobledlý, vypadal velmi unaveně.

„Slíbil jsem, že vám něco řeknu o rodině Blassenvillových,“ řekl Buckner. „Byl to prý hrdý rod. Vlastně, spíše nadutý a krajně bezohledný, když nebylo po jejich. S otroky jednali také mnohem hůř než všichni ostatní farmáři tady v okolí. V Blassenvillových bylo prý něco krutého, to už měli nějak v krvi. Zvláště tím byla proslulá Celia, poslední z rodiny. To už bylo hodně dlouho po zrušení otroctví, ale ona bičovala svou služebnou, jakousi mulatku, jako by to byla neposlušná otrokyně. Staří lidé, hlavně černoši, říkají, že když zemřel někdo z rodiny Blassenvillových, vždycky prý už na něho čekal ďábel tady v lesích.“

Nu, po občanské válce ten rod postupně vymřel. Ke konci už žili velmi chudě na svém statku, který vlastně už propadal zkáze. Jako poslední žily už jen čtyři dívky - sestry. Žily v tom starém domě, na polích pro ně ještě pracovalo pár černochů. Jen s námahou se udržovaly nad vodou, byly však nesmírně

pyšné a styděly se za svou chudobu, často je celé měsíce nebylo vidět, na nákup obvykle posílaly jednoho černocho.

Lidé se přece jen nějak dozvěděli, že se vrátila slečna Celia. Přijela odněkud z Karibských ostrovů, odkud pocházela celá rodina. Prý to byla krásná žena, něco kolem třiceti. Ale ukazovala se zrovna tak málo jako ostatní dívky. Přivezla s sebou mladou mulatku a na ní prý předváděla veškerou brutalitu, jaké byla schopna. Znáám starce, který přísahá, že viděl, jak Celia tu dívku svlékla, přivázala ke stromu a zbičovala ji. Nikdo nebyl překvapen, že ta mulatka najednou zmizela. Každý se samozřejmě domníval, že utekla.

Jednoho dne, bylo to na jaře 1890, přišla slečna Elizabeta, nejmladší ze sester, po celém roce zase jednou do města. Nakupovala. Vyprávěla, že všichni černoši je opustili, že Celia zmizela aniž by komu řekla jediné slovo, že sestry se vrátily na Karibské ostrovy, ale ona sama prý zůstala v domě a žije tam s tetou. Vyprávěla pak ještě různé nesmysly, jimž nikdo nerozuměl.

Asi za měsíc přišel do města jeden černoch a vyprávěl, že slečna Elizabeta žije ve starém domě sama. Říkal, že její tři sestry tam nejsou, zmizely beze stopy. Elizabeta prý vůbec neví, kde by mohly být, ona sama má strach tam bydlet, ale neví, co má dělat a kam odejít. Nikde nemá příbuzné ani známé. Ale před něčím má prý v tom domě strach, hrůzu. Černoch tvrdil, že Elizabeta se zamyká v jednom pokoji a přes noc tam nechává svítit světlo...

Starý muž zamíchal sběračkou v hrnci. Když s tím byl hotov, podíval se na Bucknera a trochu se pousmál.

„Pane, život je krásný - i pro starého opuštěného černocho.“

„Chceš tím snad říct, že by tě někdo zabil, kdybys mi to tajemství prozradil?“

Starý muž zvažněl, oči se mu opět rozhořely. „Ne někdo. Nic lidského. Žádný člověk. Černí bohové bažin. Velký Had, bůh všech bohů, hlídá mé tajemství. Poslal by mi malého bratříčka, aby mě políbil svými studenými rty - malého bratříčka s bledým půlměsícem na hlavě. Můj život patří Velikému Hadu od té doby, co z jeho milosti mohu dělat ZUVUMBIE...“

Buckner zpozorněl.

„To slovo jsem už někde slyšel,“ řekl klidně. „Byl jsem tehdy ještě dítě, a zašeptal jej jeden starý černoch, když umíral. Co znamená to slovo?“

V Jacobových očích se objevil strach.

„Co jsem to vyslovil? Ne - ne! Nic jsem neřekl!“

„Zuvumbie,“ opakoval Buckner.

„Zuvumbie,“ šeptal černoch jakoby mechanicky a přivřel oči. „Zuvumbie byla kdysi jedna paní - znají ji na Pobřeží otroků. Tam-tam dunící za nocí na Haiti o ní vyprávějí. Lidé v Damballah jí uctívají. Mluvit však o ní před bílým mužem znamená smrt. Veliký Had to zakázal.“

„Ty ale budeš mluvit o Zuvumbiích,“ řekl tiše Buckner.

„Nesmím o nich mluvit,“ odporoval starý černoch a Griswellovi se zdálo, že stařec vlastně myslí nahlas, že si snad ani není vědom toho, že mluví. „Žádný bílý muž nesmí vědět, že jsem tančil černý obřad, že jsem se stal Zuvumbiem. Povídavé jazyky trestá Veliký Had smrtí.“

„Je Zuvumbie žena?“ zeptal se Buckner.

„Byla to žena,“ zamumlal černoch. „Ona to věděla, že jsem TVOŘITEL ZUVUMBIE. Přišla, stála tu v mé chýši a prosila o SUD-nápoj z hadích kostí, z krve netopýrů a z mnoha jiných věcí. Tančila černý obřad, a tak byla připravena stát se Zuvumbií. Už potřebovala jenom černý SUD. Byla krásná, nemohl jsem jí odolat.“

„Kdo?“ ptal se Buckner, ale hlava starého muže klesla na prsa a on mlčel.

Buckner s ním zatřásl. „Ty jsi dal nějaké ženě SUD, který z ní udělal Zuvumbii? Kdo je Zuvumbie?“

Starý muž se opět probral z mrákot. „Zuvumbie už není žádný člověk. Nezná přátele ani své příbuzné. Je spojen s lidmi Černého světa. Poroučí sovám, netopýrům, hadům a vlkodlakům a také dovede přinutit temnotu, aby zhasínala světlo. Železem nebo olovem je možno ho zabít, ale dokud není zabit takovým způsobem, žije věčně. Nepotřebuje ani potravu jako normální lidé. Žije v jeskyních a ve sklepích nebo opuštěných domech. Čas pro takového Zuvumbie nic neznamená. Rok, den, hodina - to je všechno

jedno. Neumí lidsky mluvit ani lidsky myslet, ale dovede svým hlasem lidi hypnotizovat. A má nad nimi svou moc, dokud v jejich těle cirkuluje krev. Jeho vášní je vraždit lidi.“

„A z jakého důvodu se lidé stávají Zuvumbiem?“ zeptal se tiše Buckner.

„Nenávist!“ šeptal černochoch. „Nenávist a pomsta!“

„Jmenovala se Joan?“

„Joan?“ Zdálo se, že to jméno vytrhlo starého muže z tranzu. „To jméno jsem už neslyšel desítky let. Myslím, že jsem spal, pánové, prosím, odpusťte mi. Staří lidé rádi usínají u kamen, právě tak jako staří psi. Ptáte se mě na Blassenvilly? Nu, přece jsem vám řekl, proč nemohu odpovídat. Ale bůh bílých je mým svědkem...“

Sáhl do hromádky dříví - a vykřikl. Černý had se mu ovinul kolem paže a divoce se vymrštil k jeho tváři. Černochoch spadl ze stoličky obličejem k zemi. Hrnec z plotny strhl s sebou. Žhavé uhlíky vypadaly ze sporáku a Buckner je dusil kloboukem. Těžkou botou pak dupnul kroučícímu se hadovi na hlavu. Starý Jacob se převrátil na záda, přestal křičet a škubat sebou, ležel tiše na zemi a vytřeštěnými skelnými očima se díval ke stropu.

„Mrtev?“ zašeptal Griswell.

„Ano,“ potvrdil Buckner a pozoroval upřeně svíjejícího se hada. „Tahle bestie mu vstříkla do krve tolik jedu, že by to stačilo na usmrcení několika lidí.“

„Co budeme dělat?“ tázal se Griswell.

„Mrtvolu tu necháme ležet. Zavřeme-li dobře dveře, žádný dravec se sem nedostane. Zítra mrtvolu odvezeme. Dnes v noci máme před sebou ještě spoustu práce. Pojďme!“

Griswell se mrtvoly trochu bál, ale přece jen pomohl Bucknerovi zvednout ji ze země na lavici. Pak odešli. Slunce pomalu zapadalo, poslední krvavě rudé paprsky svítily ještě nad horizontem.

Mlčky vstoupili do vozu.

„Řekl, že Veliký Had pošle svého malého bratra,“ řekl třesoucím se hlasem Griswell.

„Nesmysl!“ utrl se na něho Buckner. „Hadi mají rádi teplo, a tady v okolí se jich hemží spousta. Jeden se tam do chýše nějak dostal a uložil se mezi dřevo u kamen. Starý Jacob hada vyrušil, a ten ho kousl. V tom není nic nadpřirozeného.“ Za chvíli pak dodal změněným hlasem: „Ale bylo to poprvé v mém životě, kdy jsem viděl, že chřestýš napadl někoho bez výstrahy - a také poprvé ve svém životě jsem viděl chřestýše s BÍLÝM PŮLMĚSÍČKEM NA HLAVĚ.“

Mlčky jeli dál, až přijeli opět na širší cestu, vedoucí k starému domu.

„Myslíte, že ta Joan, mulatka, po celou tu dobu strašila v domě?“ tázal se Griswell.

„Slyšel jste přece, co říkal starý Jacob - čas pro Zuvumbie vůbec nic neznamená.“

Griswell sebou trhnul, když auto vyjelo z jedné zatáčky a kus dál byl už vidět starý dům.

„Podívejte se,“ šeptal rozechvěle. Buckner jen nesrozumitelně něco zabručel.

Brzy nato zastavili. Ze zábradlí verandy se zvedlo obrovské hejno holubů.

Když se hejno zvedlo k nebi, seděli oba muži v autě, jakoby je někdo přikoval.

„Tak, teď jsem je aspoň viděl na vlastní oči,“ šeptal si pro sebe Buckner.

„Možná že je vidí vždycky jenom ti, kdo jsou nějak ohroženi,“ řekl potichu Griswell. „Ten tulák je přece také viděl...“

„Inu, třeba to všechno prožijeme na vlastní kůži,“ řekl klidně šerif, vystoupil z vozu, ale Griswell si všiml, že hned sáhl po pouzdru a vytáhl revolver.

Vstoupili do haly a šli dál do místnosti, kde se odehrála tragédie. Černé krvavé stopy tu stále naznačovaly cestu, kterou se ubíral zavražděný. Buckner vzal s sebou z auta deky. Rozložil je před krbem.

„Lehnu si blíže ke dveřím, tam, kde spal minule váš přítel - a vy si také lehněte tam, kde jste tehdy ležel.“

„Mám v krbu zapálit oheň?“ zeptal se Griswell.

„Ne. Vy máte kapesní svítilnu a já mám také jednu. Budeme tu ležet potmě a počkáme, co se bude dít.“

Dovedete zacházet se zbraní, kterou jsem vám dal?“

„Snad ano. Ještě jsem sice nikdy nestřílel z revolveru, ale vím, jak se to dělá.“

„Střílení přenechte raději mně,“ řekl šerif. Seděl na dece, lesknoucí se revolver měl před sebou a prohlížel jeho bubínek. Griswell se neustále vrtěl ve svých dekách. Pak se opřel o krb, natáhl ruku a mimoděk začal prsty prohrabávat popel, který pocházel z ohně zapáleného snad před takovými čtyřiceti lety Elizabetou Blassenvillovou. Najednou nahmatal nějaký zápisník.

„Co jste našel?“ zeptal se Buckner, aniž by spustil oči z bubínku revolveru, v němž pořád něco kutil.

„Nějaký poznámkový blok. Vypadá to jako deník. Písmo je už slabě vidět a papír se skoro rozpadá. Nevím, co to je; jen by mě zajímalo, jak se to dostalo pod popel.“

„Zřejmě to tam někdo hodil, když až oheň dávno vyhasl. Možná, že to byl jeden z těch, co tu kradli nábytek.“

Griswell listoval v zápisníku a namáhal oči, aby aspoň něco rozluštil.

„Tady je něco, co se dá ještě přečíst. Poslechněte si: Víím, že kromě mne je ještě někdo v dome. V noci slyším, že tu někdo rachotí, vždycky po západu slunce to začne. A leckdy hmatá taky na dveře mého pokoje. Kdo to může být? Je to některá z mých sester? Je to teta Celie? Jestliže ano, proč se tedy skrývá, proč se tak plíží po domě? A proč klepá na mé dveře a neodpoví, když zavolám? Mám sama otevřít? Proboha ne! Mám strach! Neodvážím se otevřít! Co mám dělat? Nemohu tady už déle zůstat - ale kam mám jít?“

„Ale to přece musí být zápisník slečny Elizabety! Čtěte dál!“ Buckner si přestal hrát s revolverem.

„Zbytek stránky nemohu bohužel rozluštit. Až dole, tohle je už zase čitelné: Proč utekli všichni černoši, když zmizela teta Celie? Mé sestry jsou mrtvé. Mám takový pocit, že jejich smrt byla nějaká hrozná, že nezemřely, že je někde zavraždil. Ale proč? Jestli někdo zabil tetu Celii - proč by zabíjel mé tři sestry? Byly vždycky tak hodné na černochoy. Joan...“ Griswell se odmlčel, pokrčil čelo, když přečetl to jméno.

„Část stránky je tu utržená. Ale tady jsou další poznámky, mají jiné datum: ...to hrozné, co naznačila černoška? Mluvila o starém Jacobu Blountovi a o Joan, ale nechtěla nic víc prozradit. Snad měla strach, - tady zase něco chybí, a pak zápis pokračuje: Ne! Ne! Jak by to bylo možné? Je mrtvá - nebo utekla. Ale přece jen - vyrostla tam na ostrovech. A já vím, že tam holdovala různým pověrám a kultům - myslím si dokonce, že při těch odporných ceremoniích i tančila. Ale copak by mohla být takovou příšerou? To je strašné. Je to opravdu ona, která se tu plíží po chodbách a tak sladce píská? Ne, to není možné, asi jsem se zbláznila. Zůstanu-li tady déle, zemřu asi stejnou smrtí jako mé ubohé sestry...“

Podivné poznámky končily. Griswell, který je luštil při světle lampičky, si ani nevšiml, že se mezitím už hodně setmělo.

„Co tomu říkáte?“ zeptal se Bucknera.

„Je to tak, jak jsem si to myslel. Mulatka Joan se stala Zuvumbii - hlavně proto, aby se pomstila Celii. Možná, že nenáviděla celou rodinu Blassenvillů. Ve svém rodišti tančila staré obřady, potřebovala pak už jen takzvaný SUD - jak říkal Jacob - a starý černoch jí ho dal. Zavraždila Celii a pak i tři sestry. A chtěla zabít i Elizabetu. Již léta se tady někde schovává. Jako had v ruinách.“

„Ale proč zabíjí i cizince?“ zeptal se Griswell.

„Přece jste slyšel, co říkal starý černoch Jacob. Zuvumbiím dělá radost zabíjet lidi. Zavolala k sobě Brannera, rozpoltila mu lebku sekerou a poslala ho dolů, aby zabil vás. Jestliže nepřineseme aspoň mrtvolu té hrůzné bytosti, žádný soud na světě vám neuvěří, že se něco takového mohlo stát.“

„Včera v noci přišla po schodech dolů a pozorovala nás přes zábradlí,“ vyprávěl Griswell. „Ale jak to, že jste na schodech nenašel její stopy?“

„Možná, že to byl jenom váš sen. Ale nechme toho a dávejme raději pozor.“ „Nezhasínejte lampičku!“ Griswell skoro vykřikl, ale pak se vzpamatoval a tiše dodal: „Samozřejmě, musíme zhasnout, musí být tma jako včera v noci, když jsem tu byl s Brannerem.“

Když se pak úplně setmělo, bylo mu skoro zle ze samého strachu. Třásl se pod dekou, srdce mu divoce tlouklo, nebyl schopen se uklidnit.

„O jakýchsi Zuvumbiích jsem kdysi už slyšel,“ ozval se ze tmy Bucknerův tichý hlas, „ale kdo je to Zuvumbie, to jsem až dosud nevěděl. Zřejmě toho dosahují nějakou drogou, kterou dovedou namíchat kouzelníci na ostrovech, a když žena vypije takový nápoj, úplně se změní. Je mi však nepochopitelné,

odkud se bere ta schopnost hypnotizovat, a dokonce ovládat i mrtvoly. Jak je taky možné, že žije tak dlouho - ne, Zuvumbie, to nebude jenom nějaká žena, která zešílí. Je to nějaké zvláštní monstrum, nějaký hrůzný výplod černých bažin a divokých džunglí. No, však uvidíme.“

Bylo ticho. Griswellovi se zdálo, že v tom tichu slyší tlouci vlastní srdce. Občas se v dálce v lesích ozvalo vytí vlka. Pak zase zahoukala sova. A opět bylo ticho jako v hrobě.

Griswell se zoufale snažil ležet klidně. Ale nemohl poručit nervům. Zatínal zuby, svíral pěsti, až se mu nehty zarývaly do dlaní. Nedovedl se ovládnout. Chvěl se a brzy měl tělo pokryté potem.

Skoro ani nedýchal. Náhle postřehl, že šerifovo dosud klidné oddechování přestalo. A v tomtéž okamžiku jako by někdo na něho vychrstl ledovou vodu - odněkud shora se ozvalo tiché, neuvěřitelně jemné hvízdání...

Griswellovi přeběhl mráz po těle. Napjatě naslouchal a široce rozevřenýma očima se díval do temnoty. Pak nad sebou úplně ztratil kontrolu. Chvilí byla kolem něho úplná tma, absolutní temnota. Když se poněkud probral z omámení, zpozoroval, že se pohybuje, že běží, stále rychleji, jako šílený, někam pryč, v podvědomí mu něco našeptávalo, že dělá dobře, že utíká z domu. Běžel? Co se to s ním dělo? Nemohl si oddechnout, znovu se ho zmocnila hrůza - OPĚT SLYŠEL TICHÉ, LÁKAVÉ A PŘITOM DĚSIVÉ HVÍZDÁNÍ. Proniklo celým jeho vědomím, jasně je slyšel - teď už nebyl v polospánku, byl zcela při vědomí. Co to proboha dělá - uvědomil si, že neběží po silnici, že neprchá ze starého domu. Byl tady, stále byl v tom starém domě Blassenvillů - A STOUPAL PO SCHODECH NAHORU DO PATRA! Nelidský výkřik se nu vydral z hrdla. Tichý hvizd byl slyšet zcela zřetelně, zval, lákal jako vábnička, jako ďábelský triumf. Zkoušel se zastavit, obrátit, skočit přes zábradlí - ale jeho vůle jako by neexistovala. Křičel - anebo se mu jenom zdálo, že křičí?

Kapesní lampu ztratil, revolver měl někde v kapse. Byl jako ochrnutý, ale zastavit se nemohl, nohy šly mechanicky vpřed.

„Bucknere!“ křičel. „Bucknere! Pomozte mi!“ Slova mu uvízla v hrdle, vůbec nevěděl, zda opravdu křičí. Vystoupil na nejvyšší schod. Dozadu vedla dlouhá chodba - krácel tudy jako náměsíčník. Hvízdání sláblo, až utichlo docela. Šel dále, za jakýmsi světélkem, které tam někde vpředu svítilo. Viděl teď jakousi rozmazanou postavu, která k němu pomalu přicházela. Vypadala jako žena, ale žádná ženská bytost se nepohybovala tak hrozným, dravčím způsobem a také žádná žena nemohla mít tak odporný, děsivý obličej - byla to jen jakási žlutá skvrna. Chtěl vykřiknout, když patřil lesknoucí se ostří zbraně, ale hrdlo měl sevřené. Příšera napřáhla paži se zbraní - vtom zahřměla za Griswellovými zády rána a vzápětí se ozval nelidský výkřik.

Griswell klesl na kolena a zakryl si rukama obličej. Bucknerův hlas neslyšel. Šerif mu položil ruku na rameno a zatřásl jím, aby ho opět přivedl k vědomí.

„Griswelle, jste zraněn? Mluvte! Tady na zemi leží veliký nůž...“

„Nejsem zraněn,“ blekotal Griswell. „Vystřelil jste právě v čas. Kde je? Kam ta příšera zmizela?“

„Poslouchejte!“

Někde vzadu v domě začalo něco skučet a chroptět, jako když někdo sténá v posledním tažení.

„Jacob měl pravdu,“ řekl Buckner třesoucím se hlasem. „Olovem je možno příšeru zabít. Asi jsem ji trefil, zaplat’ pámbů. Nechtěl jsem použít svítilnu, šel jsem za vámi potmě. Když začalo to hvízdání, tak jste se najednou zvedl a skoro jste přese mne upadl. Hned jsem si všiml, že jdete jako hypnotizován, a šel jsem za vámi po schodech nahoru. Byl jsem vám neustále v patách, ale šel jsem příkrčen, aby mě nebylo vidět. Skoro jsem vystřelil pozdě, podívaná na tu příšeru mě úplně ohromila.“

Namířil kužel světla na určité místo na stěně: tam, kde předtím nebyly žádné dveře, byl teď otvor.

„Tajná místnost, kterou objevila Elizabeta,“ řekl Buckner. „Pojďme, podíváme se tam!“

Šli pár kroků chodbou. Chroptění, které se ještě před chvílí ozývalo, ustalo.

Ve světle lampy uviděli vchod do úzké chodbičky, proražené několik metrů tlustou zdí. Buckner tam bez váhání zabočil.

„Ta příšera není schopna asi jediné lidské myšlenky, ale měla přece jen tolik rozumu, že včera v noci zametla své stopy, aby nikdo neobjevil tajný vchod do chodbičky. Na jejím konci je určitě ona místnost - tajemná světnice Blassenvillových.“

Griswell hlasitě vykřikl: „Bože, to je přece ten kamrlík bez oken, který jsem včera v noci viděl ve snu. S těmi mrtvolami...“

Buckner svítil kolem. Když světelný kužel zamířil na strop, uviděli je. Visely tam tři vyschlé, mumifikované mrtvoly v šatech z minulého století. Pověšeny za krk, na silných řetězech.

„Tři Blassenvillovy sestry! Elizabeta měla tedy přece jen pravdu,“ řekl Buckner. Pak zamířil světlem do kouta na podlahu.

„Bylo tohle zjevení vůbec někdy ženou?“ ptal se Griswell. „Podívejte se, ten obličej - fuj, to je odporné! Jako žlutý, špinavý kus hadru; i oči jsou nějaké žluté, žádné obočí, vyceněné žluté zuby... a na rukách zvířecí drápy! Ale přece jen to musela být lidská bytost - podívejte ten oděv, baletní róba! Jak k ní chudá mulatská služka přišla?“

„Tak tady se skrývala čtyřicet let!“ mumlal si jakoby pro sebe Buckner. „Griswelle, tím je samozřejmě prokázána vaše nevina. Šílená žena se sekerou - dostatečný důkaz pro soudce. Ta její touha po pomstě byla opravdu šílená.“

„Mulatka?“ zeptal se Griswell.

Buckner zavrtěl hlavou. „My jsme těm slovům starého Jacoba špatně rozuměli a také Elizabetiny zápisky jsme si chybně vysvětlili. Ona věděla, jak to bylo, ale hrdost jí nedovolila vyjádřit se přímo. Teď už tomu rozumím, Griswelle. Mulatka se chtěla pomstít, ale ne tak, jak jsme se domnívali. Ona se nenapila černého zázračného nápoje, který pro ní připravil Jacob. Ten nápoj byl pro někoho jiného - a jemu ho tajně přidávala do nápojů a do kávy. Pak Joan, mulatka, uprchla z domu - a dračí sémě mohlo vzklíčit.“

„To tedy není mulatka Joan?“ ptal se udiveně Griswell.

„Už tam na chodbě, když jsem ji spatřil poprvé, jsem poznal, že to není mulatka. Strhané rysy té žluté tváře stále ještě poměrně jasně ukazují, komu ta podoba patří. Před lety jsem viděl její obraz - a není sporu o tom, že ta bestie je, nebo spíš kdysi byla, Celia Blassenvillová.“

Přeložil V.T.